

„ e-aș fi iubit oricum, dar ai făcut totul ca să te urăsc. Nu te voi ierta niciodată“, a scris Alessia în încheierea mesajului pe care i l-a trimis lui Andrei. A dat *Send* cuvintelor care-i sfâșiau inima, apoi și-a șters profilul de pe contul de socializare unde se cunoscuseră. Nu o mai interesa un răspuns din partea lui. Era hotărâtă să-l uite definitiv și cu adevărat pe cel care o amăgea de doi ani și care o ținuse prizonieră – cu voia ei, ce-i drept – într-o poveste de dragoste imposibilă și fantomatică. Acum regreta că a așteptat atât de mult după un om indecis și că nu a avut tăria să renunțe la el atunci când era deja evident că el probabil doar își alina singurătatea cu ea și că de fapt nu avea de gând să-i ofere nimic mai mult în afara unor promisiuni deșarte, întâmplare sub forma unor visuri frumoase trimise de el în eter din fața unui monitor și destinate a pieri odată cu ivirea zorilor.

Fata s-a cuibărit în fotoliu, și-a adunat toată durerea la un loc și a plâns minute în șir, încercând să și-l scoată din suflet, chinuită de întrebări fără răspuns. Nu găsea niciun motiv normal pentru care el n-a vrut nici măcar să o întâlnească și pentru care s-a jucat atât de mult cu ea și mai ales cu sentimentele ei. Prin purtarea lui, Andrei a făcut-o să se simtă din nou nedorită, sentiment trist, oribil, cu care Alessia trăise toată viața. Exact același sentiment care a chinuit-o încă din copilărie, când nu înțelegea de ce tatăl ei o vizita atât de rar. După moartea prematură a mamei ei, care o părăsise pentru a urca la Cer

când ea avea doar nouă ani, Alessia a fost crescută de bunica ei maternă. Tatăl își scuza mereu absența de lângă ea dând vina pe viața lui stresantă, agitată – pentru că era un om de afaceri important, călătorea mult. Așa că fiica lui îl vedea doar de câteva ori pe an, când bărbatul găsea câteva ore și se îndura să apară acasă la bunica, mereu pe fugă, mereu cu telefonul la ureche, mereu cu bagaje și bilete de avion care-l purtau departe de țară. Și, nu, nici măcar de Sărbători nu se obosea să vină să o vadă. Nu avea timp. Se mulțumea să-i trimită în schimb multe daruri și să se asigure că nu îi lipsește nimic. Însă Alessiei îi lipsea căldura părintească, îi lipseau sfaturile unui tată, timpul petrecut împreună cu el, mândria de a ieși undeva de mână cu el. Bunica ei a îngrijit-o bine și, în felul ei, probabil că o și iubea, însă era o persoană rece și severă, dură și neînduplecată, rigidă și care nu știa să își arate afecțiunea, cu toate că fetița era un copil foarte iubitor și drăgălaș, toată o bucurie și un zâmbet, numai veselie. Și mai ales era foarte frumoasă, o copilă care impresiona prin chipul ei special, lucru care cucerea pe oricine, dar... nu suficient încât să mai aibă timp și să privească în sufletele ei.

Anii au trecut și Alessia s-a închis în ea însăși, devenind o adolescentă prea serioasă și însingurată, reprimându-și sentimentele și bucuria de a trăi, petrecându-și timpul ori lângă persoane în vârstă – cunoștințele și prietenii bunicii –, ori în camera ei, unde-și construise propriul univers din cărți, desene, muzică și amintiri. Asta până când, pe la șaptesprezece ani, fata și-a pierdut și bunica. S-a întors într-o zi de la școală și a găsit multă lume în curte. I-au spus că bunica ei a suferit un infarct și că a murit, iar din ziua aceea a știut că va rămâne singură pe lume, mai ales că tatăl ei își refăcuse viața lângă o femeie tânără și cu care avea deja un copil mic.

A mai rămas în casa bunicii până când a intrat la facultate, în grija sporadică a unei menajere, dar asta numai de ochii

lumii, ca să nu ajungă în cine știe ce instituție pentru copiii fără părinți, cum era ea de fapt. Apoi, tatăl ei, ca să-și mai spele din păcate, i-a cumpărat un apartament aproape de universitatea unde urma să studieze (casa bunicii era mult prea mare pentru o tânără singură) și-i trimitea lunar suficienți bani ca să se poată întreține. Ba chiar îi trimitea mai mulți bani decât i-ar fi trebuit, sperând probabil că așa ar putea compensa lipsa lui din viața fiicei sale. De atunci, s-au văzut din ce în ce mai rar, dar Alessia era deja obișnuită cu ideea că nu este iubită și dorită, nu-l deranja nici ea prea mult, îl lăsa să-și trăiască viața departe, alături de cea pe care o alesese.

După terminarea facultății, i-a spus tatălui ei că nu trebuie să îi mai trimită bani, că se va descurca și singură. Moștenise vila bunicii, însă, cum nu-și permitea și nici nu-și dorea să întrețină o casă atât de mare, a vândut etajul superior, iar parterul l-a închiriat unei firme pentru o sumă suficient de mare încât să-i permită un trai mai mult decât îndestulat și să mai și pună bani frumoși deoparte. Însă nu-și găsea locul și pacea. Bucureștiul o sufoca și îi amintea de copilăria și adolescența lipsite de amintiri frumoase, de viața ei neîmplinită în care nu-și făcuse niciodată loc afecțiunea. Și mai ales de relația de iubire din care cu greu reușise să iasă. Pentru că, rămasă și fără bunica ei, și fără un sprijin real, nu doar material, din partea tatălui ei, Alessia, foarte tânără, se aruncase în prima iubire, cea din anii facultății, ca un sinucigaș hotărât să piară în marea furi-oasă, sperând că va găsi în relația cu un băiat ceea ce-i lipsise toată viața. Dar lucrurile nu funcționaseră deloc ca în basmele cu zâne sau ca în filmele romantice cu final fericit, așa că la un moment dat a ieșit din povestea aceea găunoasă, care nu-i dăruia nimic din ceea ce-și dorea sufletul ei greu încercat.

Cum fostul iubit încă o hărțuia și o amenința în fel și chip, disperat să o convingă să se întoarcă la el, și cum nimic altceva nu o mai lega de orașul în care crescuse în singurătate,